

Човен повільно пливе між лугів,
Двоє в човні, і нікого довкола.
Спокоєм віє від берегів,
Хвиля похлюпує, млява і квола.

Тиша над річкою і благодать,
Лілії й хмари цвітуть за кормою.
Чути, як коники в травах сюрчать,
Видно, як сонце сіда за горою.

Вечір надходить. Ніжність п'янить.
М'ятою пахне. Цвіте материнка.
Наче причаєна птаха, мовчить
Поглядом в себе задивлена жінка.

Що вона думає? Хто його зна.
Може, пригадує роки прожиті,
Може, себе уявляє вона
В іншому човні в позапам'ятнім літі.

Може, їй мариться те, що гряде,
Що неминуче назветься судьбою...
В жінки обличчя іще молоде,
Ще вона гарна і гожа собою.

Весла опущені. Сивий весляр
Гнеться латаття для жінки зірвати.
Хто він для неї — раб чи владар?
Ет, все одно! Головне — відчувати

Те, що небесно хмелить без вина,
Що передати несила словами.

Світла над світом стоїть таїна,
Далеч вечірня сходить зірками.

Серце до серця серце зове,
Хочеться жить і любити до бестями.
Що їх чекає?.. Човен пливе
За течією поміж лугами.
